

EEN GROET UIT JERUZALEM

door Shlomo Hizak

Jeruzalem, april 2018

Lieve vrienden,

Shalom en zegeningen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Het is een bijbelse ervaring om in Zion te wonen, in het land waar ik ben geboren. Je kunt vertellen over al je ervaringen zoals die in de Schrift staan.

Want zie, de winter is voorbij, de regen is over, verdwenen. De bloemen vertonen zich op het veld, de zangtijd is aangebroken, en 't gekir van de tortel wordt gehoord in ons land. De vijgenboom laat zijn vroege vrucht zwellen, en de wijnstokken in bloei geven geur. Sta op, kom, mijn liefste, mijn schone, kom!

Hooglied van Salomo 2:11-13

In deze tijd van het jaar, nog voor het lente wordt, denken we aan de bevrijding vanuit de slavernij naar de vrijheid. De belangrijke maand van het jaar begint en de Hemel stuurt de geur van de lente, de vernieuwing van ons hart en de vernieuwing van onze natuur.

Shlomo en zijn dochter Naomi

Ik wil onze vrienden alle zegen toewensen in deze speciale tijd van het jaar, moge het een nieuw begin zijn van zegeningen voor ons allemaal en voor de uitverkoren partners van het AMI-Centrum, die een zegen zijn in het herbouwen van Zion in dit grote profetische uur.

De Uwe om Zions wil,

Shlomo Hizak, dochter Naomi, de hele familie en al het AMI-centrum personeel

TRUMPS VREDESPLAN

door Meron Medzini

Vrijwel vanaf zijn inauguratie in januari 2017 heeft president Donald J. Trump het gehad over zijn vredesplan in het Midden-Oosten, de belangrijkste deal die hij ooit heeft gesloten.

Bij verschillende gelegenheden zinspeelde hij op dit toekomstplan, waarbij hij zei dat beide partijen het deels zullen haten en deels zullen omarmen. Tot nu toe zijn – afgezien van enkele lekken naar de media – de betrokken partijen niet geraadpleegd. Ook hebben de regering van Israël en de Palestijnse Autoriteit geen gedetailleerd plan gekregen om op te reageren. Is dit het juiste moment voor een plan? Is er een kans dat dit plan zal slagen, terwijl veel andere plannen die door eerdere Amerikaanse regeringen zijn gepresenteerd, nooit van de grond zijn gekomen?

Terug naar de geschiedenis. Veel plannen werden in het verleden uitgekristalliseerd en gepresenteerd. Het

eerste plan was in 1955 toen de regering van Eisenhower van mening was dat Israël grondgebied in de Negev aan Egypte en Jordanië zou moeten afstaan om vrede tussen Israël en Egypte tot stand te brengen. Zowel Israël als Egypte verwierpen het idee bij voorbaat.

In 1961 dacht president Kennedy dat eerst het probleem van de Palestijnse vluchtelingen behandelen, een nieuw tijdperk zou inluiden. Ook dit is mislukt.

In 1969 vaardigde minister William Rogers een plan uit waarin werd opgeroepen tot Israëlische terugtrekking naar de grenzen van vóór de Zesdaagse oorlog, in ruil voor een betere wapenstilstand. Israël was het er niet mee eens en president Nixon trok zich terug.

In 1977 sprak president Carter ook over belangrijke

Israëlische concessies en de oprichting van een Palestijnse entiteit. In plaats daarvan moest hij tevreden zijn met het bemiddelen voor een Israëlisch-Egyptisch vredesverdrag. Dit verdrag op zijn naam staat na ruim veertig jaar nog steeds vast.

Zelfs president Reagan deed in september 1982 een poging en riep op tot een Palestijnse entiteit in federatie met Jordanië. Zowel de Palestijnen als de Jordaniërs verwierpen het idee, evenals premier Begin van Israël.

Israël en de PLO bereikten in september 1993 een overeenkomst in de zogenaamde Oslo-akkoorden, zonder Amerikaanse betrokkenheid. Sindsdien ligt de nadruk op directe Israëlisch-Palestijnse gesprekken.

President Clinton presenteerde zijn voorwaarden in december 2000. Het waren waarschijnlijk de beste ideeën, maar ze kwamen te laat in zijn regeringsperiode om van enig nut te zijn.

Bush senior en Bush junior en President Obama hebben hun best gedaan om de vrede tussen Israëli's en Palestijnen te bevorderen. Het werkte niet om verschillende redenen, en het is zeer waarschijnlijk dat een vredesplan van Trump hetzelfde lot zal ondergaan.

De eerste reden heeft te maken met degenen die het ontwerpen. Dat zijn Jared Kushner en Jason Greenblatt uit de kringen van de president, maar zonder eerdere ervaringen in het Midden-Oosten. Ze hebben voormalige ambtenaren van het ministerie van Buitenlandse Zaken met tientallen jaren ervaring – zoals Martin Indik, Dennis Ross, Richard Haass en Aaron David Miller – niet geraadpleegd.

De timing is ook slecht. Deze week was de zevende verjaardag van de start van de burgeroorlog in Syrië, die een half miljoen Syrische burgerslachtoffers heeft geëist, 4 miljoen vluchtelingen die het land ontvlucht zijn en 5,8 miljoen ontheemde Syriërs in dat land. De Arabische lente heeft een aantal Arabische landen achtergelaten als mislukte staten, waaronder Libië, Syrië, Irak en Jemen. Iran is er vooral in geslaagd zijn invloed uit te breiden naar Irak, Syrië en Libanon. Iran ondersteunt actief Hamas en Hezbollah en verklaart dagelijks dat Israël van de aardbodem moet verdwijnen.

De Verenigde Staten bevinden zich in een inferieure positie in het Midden-Oosten en de macht die de overhand heeft gekregen, is de Russische Federa-

tie. Israël staat nu tegenover Russische soldaten en Iraanse officieren, niet ver van zijn grenzen met Syrië op de Golanhoogte.

Een ander probleem heeft te maken met de onzekerheid rond de gezondheid en de opvolging van de president van de Palestijnse Autoriteit, Abbu Mazen. Hij is blijkbaar ziek, oud en heeft geen opvolger aangewezen. In elk geval hebben de Palestijnen vastbesloten aangekondigd dat ze niet klaar staan om een vredesplan te bespreken omdat president Trump Jeruzalem heeft erkend als de hoofdstad van Israël en binnen een maand de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem wil verplaatsen.

Ook Israël is niet in de stemming om vredesplannen te bespreken, omdat het niet alleen grenzen betreft, maar ook veiligheid, Palestijnse vluchtelingen, Israëlische nederzettingen in betwiste gebieden, de toekomst van Jeruzalem, de zinsnede over het einde van het conflict en bovenal erkenning van Israël door de hele Arabische wereld als een onafhankelijke Joodse staat.

Premier Netanyahu ondergaat momenteel serieuze uitdagingen voor zijn leiderschap door politieonderzoeken naar een aantal misdaden die hem en zijn naaste medewerkers worden toegeschreven. In ieder geval zal Israël uiterlijk in november 2019 naar de stembus gaan, vandaar dat het huidige leiderschap er niet toe bereid is toezeggingen te doen met betrekking tot de banden met zijn buurlanden, gezien de onrust daar en de onrust in de hele regio.

Veel Israëli's zijn tot de conclusie gekomen dat ze nog vele jaren zonder een formeel vredesverdrag zouden kunnen leven. Ze weten ook dat er minstens drie andere onopgeloste conflicten zijn geweest die teruggaan tot 1947 en 1948. Zo is er het geschil tussen India en Pakistan over Kashmir, de scheiding van Noord- en Zuid-Korea en sinds 1974 de effectieve verdeling van Cyprus in een Turks deel in het noorden en een Grieks deel in het zuiden.

Aan de vooravond van de 70^e verjaardag van Israël zullen er vele oproepen zijn om de gesprekken met de Palestijnen te hervatten. Met wie moeten de Israëli's praten? Waar zullen ze over praten? Wat zou de houding zijn van de grote mogendheden? Dit alles zal waarschijnlijk moeten worden overgelaten aan betere tijden.

Meron Medzini
De Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem

VREDE VOOR ISRAËL EN GAZA

door Ewa Johnsson

Zang, muziek en nog meer zingen – dat zijn mooie herinneringen die we mee terugnemen naar Zweden, na ons bezoek aan Israël. De rondreis en seminar van het AMI-Centrum bracht ook zangers bijeen. Ik herinner me het moment dat we ‘Hoe groot zijt Gij’ zongen, ieder in zijn eigen taal. Zingen verbindt, waar je ook bent: in de bus, in de aula, bij het meer van Galilea, in de woestijn en op Sabbat als we bij elkaar komen.

Börje en ik zijn naar Jeruzalem gekomen om te kunnen helpen op het AMI-Centrum, maar vooraf moet ik zeggen dat we blij zijn dat we deel kunnen nemen aan dit zegenrijke werk. Shlomo was een uitstekende gastheer als er gasten op het Centrum kwamen. Ondanks de problemen met zijn gezondheid blijkt de betekenis van zijn werk en zijn visie nog duidelijker. Hij geeft niet op!

Op de eerste dag van het seminar maakten we natuurlijk kennis met Jeruzalem en de hoogtepunten van de Gouden Stad. De reis naar Galilea werd hooggewaarderd, deels omdat velen de bijbelse aanblik voor het eerst zagen en deels vanwege de prachtige aanblik van Galilea. We zagen deze keer anemonen, mimosa, amandelbomen, wilde cyclamen en heel veel andere bloemen.

Verschiedene nationaliteiten brengen verschillende culturen met zich mee. Zowel in de bus als bij de bezienswaardigheden en de lessen, werd alles simultaan vertaald in het Portugees, Hongaars, Japans en Chinees. In de tweede bus zat een groep uit Brazilië, maar ook een groep uit China, Engeland en nog wat landen. Alles bij elkaar vertegenwoordigden we 18 verschillende landen. Het is prachtig en leerzaam om zo samen te komen, ondanks de verschillen en soms ook communicatieproblemen.

De rondreizen waren goed georganiseerd en de lessen waren uitstekend. We luisterden onder andere naar professor Meron Medzini van de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem. Hij werkt al dertig jaar nauw samen met het Centrum en we hebben hem al vele malen gehoord, maar iedere keer is het weer als nieuw. Hij besprak de huidige situatie in Israël, vooral in verband met Iran, dat zich nu in Syrië en Libanon heeft gevestigd.

Rabbin Weiss vertelde over het belang van de Sabbat. We worden het nooit moe om over de Sabbat te horen en de Sabbat in Israël mee te vieren – het is zeker een van de hoogtepunten.

Naast de 120 deelnemers van onze groep, werden er ook nog twee andere seminars in het Centrum gehouden: een groep van 60 personen uit de Verenigde Staten en een andere groep van 60 personen uit Mexico.

We kregen een hele mooie indruk van het bezoek aan een moshav aan de grens met Gaza. Een vrouw vertelde hoe haar gezin daar 20 jaar geleden naartoe verhuisde. Het was rustig en mooi en ze droomden van een goede toekomst voor hun kinderen. Af en toe werd er een raket vanuit Gaza afgevuurd naar de moshav, maar dat baarde hun geen grote zorgen.

Maar toen gebeurde het, dat ca. 8000 Joden Gaza verlieten in de hoop dat dit vrede zou brengen. Kort daarna begon het in dat deel van het land raketten te regenen vanuit Gaza. Het werd steeds erger en uiteindelijk leefden de gezinnen dicht bij een grote, hoge, lelijke muur die de inwoners van de moshav moest beschermen. Het hele dorp moest aangepast worden aan de raketbeschietingen. Als het alarm afgaat, krijg je 5 seconden de tijd om de schuilplaats te bereiken. De kleuterschool is bomvast gebouwd, met dezelfde functie als een schuilkelder. Midden tussen de mooie huisjes bloeien de bloemen en heerst vrede. Verscheidene veiligheidsmaatregelen zorgen ervoor dat de bewoners zich veilig kunnen voelen.

De inwoners gedijen en hebben succes in hun dorp, de bevolking is gegroeid en de vrouwelijke pottenbakker heeft een project opgestart met de naam “Create Hope Together”. Daar in de woestijn kregen we een kleinigheid van de pottenbakster met Shalom-Peace erop. We gingen regelrecht naar de muur (er is een dubbele muur met daar tussenin een open ruimte) aan de kant van Gaza en we hebben de kleurige dingen met de boodschap van vrede daar neergezet. In het Arabisch had zij van stukjes keramiek de boodschap Salaam (vrede) geschreven. Aan het eind van het verhaal keerde zij zich naar Gaza en wenste allen die daar wonen het beste en dat ze in staat zullen zijn een goed leven te leiden.

Een ervaring als deze zorgt ervoor dat je blijft hopen op Vrede, Shalom en Salaam in Israël en het Midden-Oosten.

Ewa Johnsson

NIEUWE DREIGING VOOR ISRAËL

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

Terwijl Israëli's onlangs het Pascha vierden, was hun aandacht gericht op twee fronten. Het eerste was de zuidelijke grens met Gaza, waar Palestijnen gezworen hebben om Israël de komende maand uit te dagen en dreigen de grens over te steken en Israël binnen te gaan in wat zij het Recht van Terugkeer noemen. Het tweede, een veel onheilspellender front, is het noordelijke strijdperk, waar Israël nu een combinatie van Syrische, Iraanse en Russische strijdkrachten onder ogen ziet. Het is deze nieuwe dreiging die ik in deze brief wil behandelen.

De nieuw gecreëerde Iraans-Syrisch-Russische as vormt een grote en ongekende bedreiging voor Israël. Het gaat om een grote macht, Rusland, een nieuw opgestane regionale macht, Iran, en een oude verbitterde vijand van Israël, Syrië. De nabijheid van de staakt-het-voerenlijn die Israël scheidt van Syrië ligt op minder dan 160 kilometer van de belangrijkste bevolkingscentra van Israël. Het is ook een groot geo-strategisch feit dat Syrië de grote watervoorziening van Israël kan bedreigen – het noodzakelijke water van de rivier de Jordaan. Alsof dat nog niet genoeg is, bouwt Iran nu militaire bases in Syrië en bouwt het de raketcapaciteit van Syrië op. In de afgelopen jaren ging Rusland de Syrische lucht- en marinebases gebruiken, van waaruit zijn troepen het meedogenloze Assad-regime helpen om de laatst overgebleven resten van het verzet tegen dat draconische regime te vernietigen.

Iran verankert zich langzaam als een belangrijke regionale macht die probeert te heersen over wat het de 'sjiitische halve maan' noemt, dat zich uitstrekt van Teheran, via Damascus helemaal tot aan Beiroet aan de Middellandse Zee. Er gaat nauwelijks een dag voorbij zonder een Iraanse proclamatie gericht op Israël, waarin wordt opgeroepen tot de vernietiging van de Joodse staat. Iran wordt nu gesteund door Rusland en Turkije, zoals te zien op de recente topconferentie van deze drie landen in Ankara met de deelname van president Erdogan uit Turkije, Poetin van de Russische Federatie en Rohani van de Islamitische Republiek Iran. We zijn ook getuige van een nieuw aangemoeidigde Syrische president, Assad, die niet terugdeinst voor het gebruik van chemische wapens tegen zijn eigen volk.

Al deze ontwikkelingen vinden plaats terwijl de Verenigde Staten gemengde signalen uitzenden over de bedoelingen in dit deel van het Midden-Oosten. President Trump dreigt de Amerikaanse militaire aanwezigheid uit Syrië te verwijderen. Hij roept ook op tot de opheffing van de overeenkomst van juli 2015 met Iran, iets wat de Europese landen, China en Rusland,

allen die de overeenkomst met Iran hebben ondertekend, niet willen accepteren. Ze zouden nieuwe onderhandelingen kunnen zien om die overeenkomst te verbeteren, maar niet om ze volledig af te schaffen. Israël maakt zich in toenemende mate zorgen over de intenties van Amerika, en dit was het onderwerp van wat het Witte Huis noemde een "gespannen" telefoongesprek tussen president Trump en premier Netanyahu.

Wat kan Israël doen? In de allereerste plaats moet Israël zijn vrienden en bondgenoten de omvang van de nieuwe dreiging in het Midden-Oosten duidelijk maken. Het is niet de Palestijnse kwestie die dreigt de regio in chaos en anarchie te storten, het zijn de meer berekende doelen van Iran ondersteund door Rusland en Turkije. Israël moet zich ook inspannen om beter te begrijpen wat de regering-Trump precies bedoelt met de Rode Lijnen die niet overschreden mogen worden – en waar beide landen op moeten reageren als die Rode Lijnen wel overschreden worden. Eén van de Rode Lijnen is de aanwezigheid van nucleaire wapens in handen van Iran.

Israël kan ook gedwongen worden om eenzijdig militaire actie te ondernemen in Syrië als het denkt dat de dreiging ophanden is. Het is geen toeval dat Israël onlangs eindelijk heeft toegegeven dat zijn luchtmacht een door Noord-Korea gebouwde Syrische nucleaire installatie in september 2007 heeft vernietigd, met medeweten (en misschien zelfs met instemming?) van Amerika. Israël moet nauwkeurig aangeven wat een bedreiging vormt voor zijn nationale belangen en proberen Iran af te schrikken. Het heeft niet veel zin om Syrië te vertellen dat het met vuur speelt. Er is serieuze twijfel of Assad nog langer een vrije president is, die zelf zijn beleid te voert, of dat hij naar de pijpen van Rusland en Iran moet dansen.

Israël moet ook zijn banden met de soennitische Arabische landen versterken, voornamelijk met Saoedi-Arabië en enkele Golfstaten. In dat verband hoorde Israël met enige tevredenheid een aantal proclamaties van de Saoedische kroonprins Mohamed Bin Salman over het recht van de Joden op hun eigen land. Dit werd door andere soennitische Arabische leiders herhaald. Alle landen, inclusief Egypte, Jordanië en zelfs de Noord-Afrikaanse Arabische landen, kunnen ernstig bedreigd worden als Iran zijn nucleaire ambities nastreeft. In gesloten vergaderingen beweerde het hoofd van de Israelische geheime dienst, de Mossad, onlangs dat het niet langer een kwestie is of Iran nucleaire capaciteit zal verkrijgen, maar wannéer het een nucleaire macht zal worden.

Al deze zorgen vinden plaats wanneer Israël zijn zeventigste verjaardag nadert, die op 19 april 2018 zal worden gevierd. Het loopt ook vooruit op het overbrengen van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem op 14 mei. Israël viert beide gebeurtenissen met een geest van zelfvertrouwen, met een gevoel van innerlijke kracht en enorm trots op zijn prestaties op vele gebieden. Ze hebben het gevoel dat een voorzichtig en nuchter beleid hen door deze crisis heen kan leiden, zoals dat in de afgelopen zeventig jaar ook is gebeurd.

Israël moet zijn koers vastbesloten en hardnekkig voortzetten, ongeacht wat anderen denken over be-

paalde acties, die nodig zijn om de onafhankelijkheid en territoriale integriteit te behouden. Zijn mensen weten dat ze niet alleen zijn. Ze worden gesteund door miljoenen toegewijde vrienden van Israël, niet het minst door degenen die deze nieuwsbrief lezen, wiens hulp en begrip de vastberadenheid van Israël zullen ondersteunen om door te gaan met het bouwen van zijn oude thuisland en het te ontwikkelen voor het welzijn van zijn volk en de mensheid.

Meron Medzini

De Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem

POLEN - LAND VAN LEED EN HELDENMOED

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

De Poolse vlag is samengesteld uit twee kleuren: wit – symbool van zuiverheid en onschuld, en rood een symbool van bloed en heldendom. Dit dateert uit de 10^e eeuw. Ook sinds die oude tijd was Polen de thuisbasis van de Joden, die zich in relatieve veiligheid met succes door de eeuwen heen ontwikkelden. In 1939 vormden ze 10% van de Poolse bevolking.

De afgelopen weken hoorde de hele wereld over nieuwe wetgeving in Polen met betrekking tot de interpretatie van de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog. De achtergrond ervan was toenemend gebruik in de media van foutieve zinsneden als “Poolse vernietigingskampen” of het verwijt aan Polen voor de actieve rol in de vervolging van joden, terwijl Polen volledig werd bezet door nazi-Duitsers, en net als joden, leed de Poolse bevolking enorm.

Ongeacht hoe onhandig deze wetgeving werd geïntroduceerd en hoe dit zal worden opgelost, de verhitte discussies wezen op een zere plek. Wij, de mensheid, zijn geneigd de historische waarheid te vergeten en geschiedenis als wapen te gebruiken.

De Holocaust in de Europese geschiedenis is nog steeds iets waarmee we worden geconfronteerd. Het is belangrijk om deze kwestie van beide kanten te bekijken: vanuit het perspectief van het Joodse lijden en van rechtschapen mensen die lijden – beide onder dezelfde kwade macht van het regime van Hitler. Als we Polen als voorbeeld nemen, zullen we ontdekken dat de Poolse bevolking bij het uitbreken van de oorlog in 1939 wreed gescheiden werd van de Joodse burgers. Joden werden uit hun huizen

verdreven, opgesloten in getto's, beroofd van voedsel en eigendommen, gedwongen tot slavenarbeid en uiteindelijk gedeporteerd naar concentratiekampen en op brute wijze vermoord.

Het was de Polen verboden hun Joodse burens te helpen. Daar stond de doodstraf op. Hun voedsel stond ook op rantsoen, het werk werd streng gecontroleerd. Alle scholen voor hoger onderwijs werden gesloten, nationale culturele schatten werden vernietigd, de elite werd gevangengezet als gijzelaars, in veel razzia's werden duizenden van de straat gehaald en naar Duitsland gestuurd als dwangarbeiders. Elke vorm van ondergrondse activiteit werd gestraft. Iedereen met de minste verdenking in de ogen van de Duitsers werd naar concentratiekampen gestuurd.

Veel Polen werden gedood tijdens massa-executies, die vaak publiekelijk werden gehouden. In Auschwitz vormden Joden 50% van alle gevangenen, maar Polen vormden als tweede groep 35%. Toch waren de Polen in staat om een leger van partizanen te organiseren, een regering in ballingschap te vormen (eerst in Frankrijk, later in Engeland) en nazi's op alle fronten te bestrijden aan de zijde van de Geallieerden, waar ze in het leger meestreden.

De slachting op Poolse bodem duurde 6 lange jaren tot de bevrijding van Polen in 1945 door het Sovjet Rode Leger. In deze tijd van verdrukking stonden veel slechte mensen op, net zoals veel gewone mensen ongekende moed ten toon spreidden. Hoewel ze werden bedreigd met onmiddellijke dood, besloten veel Polen om hun joodse burens te helpen.

Irena Sendlerowa

Toen Yad Vashem in 1953 werd opgericht door de Israëlische Knesset, was een van zijn taken het herdenken van de “Rechtvaardigen uit de Volken”. De rechtvaardigen werden gedefinieerd als niet-joden die hun leven riskeerden om joden te redden tijdens de holocaust. In totaal zijn 26.513 mannen en vrouwen uit 51 landen erkend (stand per 1 januari 2017). De grootste groep wordt met 6.700 personen gevormd door de Polen, gevolgd door een groep van 5.600 uit Nederland. Elke boom in de tuin van Yad Vashem symboliseert het verhaal van een gered leven en een enorme moed van degenen die besloten te helpen.

We herinneren ons bijvoorbeeld de tragische geschiedenis van het gezin Ulma uit Markowa. Omdat er twee Joodse gezinnen bij hen waren ondergedoken, werden de volwassen Wiktoria en Jozef Ulma en hun zes kinderen ter plekke doodgeschoten door Duitse politieagenten. (Ze waren aangegeven door andere Polen).

In Warschau smokkelde de jonge verpleegster Irena Sendlerowa, bijgestaan door enkele andere leden van de Poolse ondergrondse, ongeveer 2.500 Joodse kinderen uit het getto van Warschau en verstrekte hen vervolgens valse identiteitspapieren en onderdak bij Poolse gastgezinnen of in weeshuizen of andere zorgfaciliteiten. Zo werden die kinderen uit de Holocaust gered. Met uitzondering van diplomaten die visa hebben verstrekt om Joden te helpen het door de nazi's bezette Europa te ontvluchten, hebben Irena en haar groep tijdens de Holocaust meer joden gered dan enig ander persoon. Irena stierf in 2008 en slechts kort voor haar dood werden haar nobele daden breed erkend.

Begrijp goed, dat er minstens 6.700 vergelijkbare verhalen zijn van ongekennde en onbaatzuchtige heldenmoed. Is dit *zo veel* of *zo weinig*? Het is voor ons vandaag de dag heel makkelijk om mensen uit die onmenselijke tijd te beoordelen of meer heldenmoed te eisen. Maar als uw Joodse broeder vandaag soortgelijke hulp nodig had, wat zou u doen?

Met enige schroom kunnen we zeggen dat Pools en Joods lijden tijdens de oorlog, en speciaal in Polen, twee kanten van dezelfde medaille waren.

Monika Krawczyk

(Monika is directeur van de stichting tot behoud van Joods erfgoed in Polen)

Het gezin Ulma

70-jarig bestaan van de Nieuwe Staat Israël

door Shlomo Hizak

Jeruzalem, mei 2018

Lieve vrienden,

Shalom en zegen vanuit Jeruzalem!

Ik heb het over de woorden die David Ben Gurion 70 jaar geleden aankondigde bij de oprichting van de staat Israël:

Het land Israël was de geboorteplaats van het joodse volk. Hier ontwikkelde zich zijn geestelijk, religieus en nationaal karakter. Hier leefde het joodse volk in soevereine onafhankelijkheid en hier schiepen zij een cultuur van nationale en internationale betekenis. Hier schreven zij de Schrift en gaven deze aan de wereld.

De erkenning van het recht van het joodse volk om zijn eigen staat te vestigen is voor de Verenigde Naties onherroepelijk. Het is het natuurlijk recht van het joodse volk, zoals het dit van elk volk is, om een onafhankelijk bestaan te hebben in een soevereine staat.

Wij, leden van de Nationale Raad, die het joodse volk in Palestina en in de Zionistische beweging vertegenwoordigen, zijn bij elkaar gekomen op de dag van de beëindiging van het Britse mandaat over Palestina en proclameren hierbij, op grond van ons historisch en natuurlijk recht en van de resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties de vestiging van de joodse staat in Palestina, die de naam zal dragen: de Staat Israël.

Deze woorden schokten de wereld, een bevestiging van de trouw van de Heer en Zijn beloften:

**De Here heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd.
(Psalm 126: 3)**

Wat is er gebeurd, een wonder van het Land, een schepping, de wederopbouw van Zion, het was drie jaar na de donkerste periode in de geschiedenis, tegen het Joodse Volk en tegen de mensheid. We hebben beloofd dat dit niet nog een keer zal gebeuren. Ik ben zo dankbaar dat ik een deel van deze grote generatie ben, om dit wonder te zien, de vervulling

van Zijn trouw; de woestijn bloeit als een roos, de gezegende aarde die Hij ons heeft beloofd, moge Zijn Naam voor altijd gezegend zijn.

Ik ben in Jeruzalem, in die grote stad waar ik ben geboren. Honderdvijftig jaar geleden kwam mijn familie als pioniers, ze hadden alles achtergelaten, met hunkering in hun harten naar Jeruzalem – Zion, met een belofte aan Jeruzalem dat we het land niet zullen verlaten, de grond die Hij ons heeft gegeven. Ik wil in de voetsporen treden van mijn voorvaders, van al die grote pioniers, David Ben-Goerion en anderen, moge God Zion, Jeruzalem, de eeuwige hoofdstad van Israël, zegenen. Zolang ik doorga met de visie die in mijn hart leeft, zolang er adem in mij is, wil ik dit verhaal vertellen over wat Hij voor ons heeft gedaan.

Tegenwoordig, terwijl ik mijn volk en alle andere volken help, vraag ik u om uw gebeden en uw steun om de roeping en de visie van mijn hart te vervullen.

De Uwe om Zions wil,

Shlomo

HERINNERINGEN AAN EEN ONVERGETELIJKE REIS

AMI STUDY TOUR 2018 - door Patti Mariano

Enthousiast en blij kwamen 120 deelnemers uit 18 landen in februari bijeen voor een Onvergetelijke Reis door het land Israël. Voor het avontuur begon, kon je een gevoel van pelgrimsreis ervaren toen we Jeruzalem binnentrokken, waar sommigen nog nooit waren geweest.

Ik zie de uitdrukking op hun gezicht nog voor me, toen tot hen doordrong *waar* ze waren!

Jeruzalem, oh Jeruzalem!

Rondom Jeruzalem zijn bergen; zo is de Here rondom zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid. Psalm 125:2

Nu naderen we 70 jaar onafhankelijkheid. Israël heeft duizenden jaren geen onafhankelijkheid gekend. De recente aankondiging van president Donald Trump om Jeruzalem als hoofdstad van Israël te erkennen is op zijn zachtst uitgedrukt “moedig” en erg laat. Zijn beslissing bracht nieuwe hoop bij het Joodse volk.

Ik moet mijn oprechte dank en bewondering uitspreken voor het AMI-Centrum en zijn oprichter Shlomo Hizak, voor de gelegenheid om deze Study Tour bij te wonen, die het zovelen mogelijk maakt om de bron van hun geloof te ontdekken.

We stapten dagelijks in de bus voor de Onvergetelijke Reis, we bezochten veel Bijbelse plaatsen en ondergingen veel Joodse ervaringen. Onze emoties werden op de proef gesteld als we zongen, als we baden, bij het dankzeggen en onze harten smolten samen, in eenheid met grotere liefde voor het land, het volk en het Woord. Wij waren partners, bruggenbouwers voor betere Joods-Christelijke betrekkingen.

Het valt niet mee om de realiteit van de huidige situatie in Israël te begrijpen, met de onrust, het ongemak, de onnodige gevechten om het land, maar in ons hart bidden we voortdurend om vrede.

Herinneringen

We hebben gestudeerd, we hebben Hem gezocht en vertrouwd en die liep voor ons uit op het gevoel dat we

tot leven kwamen. Net als bij andere reizen, was het veel te snel voorbij, maar we beseften dat we ondanks de korte tijd, veel hadden bereikt.

We hadden door het Land gelopen

We hadden het volk ontmoet

We hadden zegen ontvangen

We waren ten zegen

Ja, het waren profetische tijden

moeilijke tijden

verbazingwekkende tijden.

En we hadden het voorrecht in deze tijd te leven.

Als ik aan het eind kom van de beschrijving van mijn herinneringen, vraag ik u dringend om uw voortdurende gebed en steun voor het AMI-Centrum en voor Dr. Shlomo Hizak, die ‘de goede strijd des geloofs strijdt’, in vertrouwen op Hem in verband met de recente problemen met zijn gezondheid.

En als partners in Zijn grote wijngaard...

Nodig ik u uit, moedig ik u aan om een stap in het geloof te zetten: KOM NAAR ISRAEL!

De mogelijkheid is hier voor u...

DIT is de tijd om het Heilige Land te bezoeken

DIT is de tijd om het Woord beter te leren begrijpen

DIT is de tijd voor uw steun en gebed voor Israël

En voor de Vrede van Jeruzalem. Dit is Uw tijd, het is onze tijd, het is Israëls tijd!

Mogen Zijn vele zegeningen u begeleiden in uw leven.

Patti Mariano

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research
stg. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek
Postbus 386
www.bijbelcentrum.org

NL16 INGB 000 3199277
3860 AJ Nijkerk
033-2459528
info@bijbelcentrum.org